

דיבר הכתוב בשור ושה.

ומקשינן: כיון שלא למדים ממוקדשין משום שהפסיק הענין, אימא ש"אותו ואת בנו" בחולין איך, רק בהן הוא נוהג, אבל במוקדשין לא?!?

ומתריצין: כתיב באותו ואת בנו "ושור" — וי"ו מוסיף על ענין ראשון, לומר שיהא דינו שוה למקרא שלפניו! ומכיון שמחד גיסא הסמיך אותם הכתוב, ומאיך הפסיק ביניהם, הרי הם שוים במקצת, ש"אותו ואת בנו" נוהג במוקדשין וגם בחולין.

והוינן בה: מאחר ש"אותו ואת בנו" כתוב סמוך לענין של קדשים, נלמד מקדשים — אי מה קדשים, כלאים לא, שבהמה שנולדה מהרבעת שני סוגי בהמה הרי היא פסולה לקרבן, אף "אותו ואת בנו" — כלאים לא! ויהא מותר לשחוט ביום אחד את האם ואת בנה שנולד לה ממין בהמה אחר?⁽⁸⁾

אלמה תניא: "אותו ואת בנו" נוהג בכלאים ובכזי שהוא ספק חיה או בהמה!?

וכתיב בתריה — "ושור או שה, אותו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד".

לימד הכתוב, מסמיכות הפרשיות, על "אותו ואת בנו" שנוהג במוקדשין!

והוינן בה: ואימא שהכתוב בא ללמד כי רק במוקדשין, איך — אכן נוהג איסור שחיטת אותו ואת בנו, ואילו בחולין לא נוהג האיסור!?

ומבארין: כיון שחזר הכתוב ואמר "שור או שה" בפרשת אותו ואת בנו, לאחר שכבר כתב לעיל בפרשת המוקדשין "שור", בא ללמדך כי הפסיק הענין!

והיינו, שאי אפשר לומר שהאיסור נוהג רק במוקדשין. כי אילו היתה כוונת הכתוב לומר שפרשת אותו ואת בנו היא המשך לפרשת מוקדשין שלפניה, והיא נוהגת רק במוקדשין, לא היה לו לחזור ולכתוב "ושור או שה" אותו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד", אלא היה לו לומר, כהמשך לפרשת המוקדשין "אותו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד", שהרי כבר לעיל, בפרשת המוקדשין,

יוצא דופן [וראה בתוס' ומהרש"א בע"ב למה לא דנו על טריפה שפסולה בקדשים], שהרי פסולין לא שייך כלל בחולין כי הוא רק מצד קדושת הקרבן.

ובהכרח שהיה צד לפסולו משום שבא מכלאים, כמו שהביאו תוס' שבבכורות [יב א] מיעטו פדיון פטר חמור על כלאים בגזירה שוה "שה שה" מפסח, והוא נידון על שם השה אף שאינו מגרע במינו, וכן מן שמע לעשן רש"י בסמוך [ד"ה אותן] ולא מיקרי שה עד שיהיו אביו ואמו כבשים [וראה לעיל עד ב שלא למדו מפסח אלא לענין כלאים].

שהריבוי בקדשים נאמר רק מצד שחיטה לאכילה ולא מצד עבודה, וכמו כן מוכח שהפסול "מחוסר זמן" אינו מחמת עצם האיסור של או"ב, שהרי מחוסר זמן בשעיר המשתלח אף שאינו עושה בו שחיטה האסורה באותו ואת בנו.

8. רש"י פירש שמדובר ברחל שילדה מהתייש, ושחטה ואת בנה, ולכאורה באופן זה אין חסרון ב"מין שה" שהרי להלן [עט ב] מבואר שרק ב"אם" נאמר שתהיה ממין שה.

ודחק לומר שהנידון להתיר איסור או"ב בחולין בכל דבר שהוא פסול לקדשים, כגון